

Naslov originala:

Napoleon Hill My Mentor: *Timeless Principles to Take Your Success to The Next Level*

Don Green

Copyright © 2021 by Don Green

Original English language edition published by G&D Media.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2021 by Napoleon Hill Associates. All rights reserved.

ZA IZDAVAČA:

Marko Sabovljević

UREDNIK:

Marina Sabovljević

PREVOD:

Jovana Živanović

LEKTURA I KOREKTURA:

Borka Slepčević

DIZAJN KORICE:

Sara Vranić

ŠTAMPA:

Alpha print, Zemun

TIRAŽ:

1.000

IZDAVAČ:

Publik praktikum, imprint Harmonija

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA:

2021

Sva prava su zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

NAPOLEON HIL MOJ MENTOR

DON GRIN

HARMON**NIJA**

Sadržaj

PREDGOVOR	Den Stracel	7
JEDAN	Sin rudara	11
DVA	Neke ideje o uspehu	35
TRI	Nedaće i neuspesi	51
ČETIRI	Svrha i verovanje	63
PET	Želja i disciplina	69
ŠEST	Mentorstvo i učenje od drugih	73
SEDAM	Omiljene ideje i priče	79
OSAM	Zaključak	99
DEVET	Omiljeni citati Napoleona Hila	105
POGOVOR		109

Predgovor

Den Stracel

Ova knjiga će vam predstaviti dvojicu jedinstvenih ljudi. Prvi je Oliver Napoleon Hil, koji je većini poznat kao Napoleon Hil. Rođen je 26. oktobra 1883. u gradiću Paundu, u oblasti Apalačija, u Virdžiniji, a umro je 8. novembra 1970. Zahvaljujući svemu što je postigao za života dugog osamdeset sedam godina, ušao je u legendu. Verovatno je najpoznatiji kao pisac svetskog bestselera *Mislite i obogatite se*, koji se nalazi na listi deset naprodavanijih knjiga samopomoći svih vremena. U knjizi je predstavio mnoge tajne uspeha, do kojih je došao zahvaljujući istraživanju na koje ga je potaknuo magnat čelika Endru Karnegi, i tako je nastala prva filozofija uspeha na svetu. Hil je brzo postao prava zvezda, autor je više od deset bestselera, brojnih članaka i kurseva.

Druga osoba je Don Grin, takođe rođen u oblasti Apalačija u Virdžiniji, u gradiću Stratonu, kao sin rudara. Od rane mladosti Don je imao smisla za preduzetništvo. Njegov prvi poslovni poduhvat, kada je imao petnaest godina, ogledao se u naplaćivanju ulaznica za gledanje njegovog ljubimca – medveda. Da, pravog živog medveda. Posle više ranih poslovnih uspeha, postao je generalni direktor sektora za štednju i zajmove, tada je imao samo četrdeset jednu godinu. U tom trenutku banku su htele da zatvore federalne vlasti, budući da je za prethodne tri godine izgubila 1,5 miliona dolara.

NAPOLEON HIL MOJ MENTOR

Tokom narednih osamnaest godina, dok je Don bio generalni direktor, odeljenje za štednju i zajmove pretvorilo se u odeljenje za štednju i svake godine postajalo sve profitabilnije. Kada je banka prodana, a Don se bližio šezdesetoj godini života, poverenici *Fondacije Napoleona Hila* su kontaktirali s njim i ponudili mu da postane generalni direktor i da u potpunosti preuzme upravljanje fondacijom.

Kako je Donovo radno iskustvo bilo vezano za bankarstvo, malo je znao o izdavaštvu. Međutim, iza sebe je imao godine iskustva kao bankar, ali i kao vlasnik raznih preduzeća – od agencije za nekretnine do hemijskog čišćenja. Sve to, zajedno s njegovom ljubavlju prema knjigama i učenju, a naročito prema delima Napoleona Hila, omogućilo mu je da unapredi rad fondacije.

Može se reći da Don Grin, i danas generalni direktor *Fondacije Napoleona Hila*, svoje uspehe duguje primeni principa koje je njegov mentor Napoleon Hil predstavio u mnogobrojnim publikacijama. U ovoj knjizi ćete bolje upoznati i razumeti dvojicu izvanrednih ljudi.

Imao sam čast da ih obojicu upoznam – jednog indirektno, kroz njegova velika pisana dela i moćne govore, a drugog direktno, kroz saradnju dugu više od petnaest godina. Kao bivši zamenik direktora *Najtingejl-Konant korporacije*, pre mnogo godina imao sam privilegiju da pomognem u produkciji i objavljivanju nekih od klasičnih audio-naslova Napoleona Hila. Saradnju s Donom Grinom započeo sam prilikom rada na projektu plasiranja bogatog stvaralaštva Napoleona Hila u celom svetu. Nastavio sam i produbio saradnju s Donom, a 2014. osnovali smo *Inspajer prodakšn* tako da smo zajedno mogli da nastavimo s nadogradnjom izdavačke zaostavštine Napoleona Hila. I mogu reći, iz prve ruke, da su u Donu Grinu sabrani svi kvaliteti o kojima je Napoleon Hil govorio – on je čovek izuzetnog integriteta, profesionalizma, mudrosti i iskrenosti.

Don ne govori samo o principima uspeha koji su proslavili Napoleona Hila već iznosi i lična znanja o Hilu, uključujući i priče i podatke o njemu koji ranije nisu javno pominjani.

Don Grin će vas, što je najlepše od svega, zaista uveriti da su postulati koje krije klasik Napoleona Hila *Mislite i obogatite se*, napisan pre više od osamdeset godina, primenljiviji i aktuelni sada

DON GRIN

više nego ikada. On će vas naučiti ovim principima ističući one koji su za njega bili od najveće važnosti, a daće vam i uputstva kako da postulate Napoleona Hila sprovedete u delo.

Dobićete alate neophodne za otkrivanje tajni napretka, kreativnosti, moći i postignuća, koje se kriju u svima nama. Oni su neophodni svakom čoveku koji je profesionalac u svom poslu, a koji teži znanju i nadahnuću neophodnim za odbacivanje straha i postizanje profesionalnog i ličnog uspeha. Ako ste spremni da koristite Hilove alate koji su prošli test vremena, kako biste ostvarili uspeh i pretvorili svoje snove u stvarnost, onda nastavite da čitate ovu knjigu. Videćete kako su ova dvojica ljudi, rođena u gradićima Apalačije i s vrlo oskudnim finansijskim sredstvima na početku, uspela da žive američki san.

Ako su oni to mogli, onda svakako i vi možete živeti svoje snove.

Den Stracel je predsednik kompanije *Inspajer prodakšn* i bivši zamenik direktora *Najtingejl-Konant korporacije*. Autor je nekih od najuspešnijih audio-programa u istoriji. Den je veteran industrije ličnog razvoja, a lično i blisko je sarađivao s nekoliko stotina pisaca i govornika – uključujući i Tonija Robinsa, Brajana Trejsija, Džima Rona, Denisa Vejtlija, Merijen Vilijamson, Harvija Makeja, Dipaka Čopru, Roberta Kiosakija, Vejna Dajera i Ziga Ziglara. Den je autor *Za 30 dana do bogatijeg vokabulara*, *Za 30 dana do bogatijeg poslovnog vokabulara*, i *Prvih 1%*, koje je objavila *G&D media*. Diplomirao je na Univerzitetu Notr Dam.

JEDAN

Sin rudara

S velikom strašću radim svoj posao i pomažem drugima da postignu uspeh. Osmislio sam kurs *Ključevi uspeha*. Nisam želeo da koristim naziv *Mislite i obogatite se*, pustio sam ljude da misle da je tema kursa novac. Kurs predstavlja sedamnaest principa koje ljudi mogu da koriste i primenjuju u svakodnevnom životu.

Moj prvi čas održan je u večernjem terminu. Došla je dama koja je bila licencirani knjigovođa, ali je želela da postane advokat, da obavlja pravne poslove za korporacije, pošto je već bila upoznata s poreskim strukturama. Nedavno sam je sreo i rekla mi je: „Done, jedva sam čekala da naletim na tebe. Baš sam pre neki dan gledala svoje beleške s tvojih časova. Rekla sam da mi je cilj da postanem korporativni advokat. A ti si mi pri dnu napisao: ‘Nemoj meni pričati o tome. Jednostavno idi i uradi to.’”

Volim priče mladih ljudi s mojih časova. Oni odu u svet i postanu računovođe ili vlasnici sopstvenih preduzeća. Kad ih jednom nadahnete, gotovo ništa ih ne može zaustaviti. Imao sam mnogo mladih polaznika na kursu, ali isto tako je bilo i starijih, uključujući i farmere i lekare.

Na kraju se sve svodi na to koliko je jaka vaša želja za uspehom. Ovi polaznici su to snažno želeli. Mnogi od njih su počeli bez ikakvih životnih predispozicija. To nije krivica njihovih roditelja. Većina

naših roditelja daje sve od sebe. Za ove učenike sama mogućnost i njeno korišćenje bilo je više od blagoslova, jer sam saznao da su neki od njih prvi u svojoj porodici koji idu na koledž. Kada sam ja stekao diplomu koledža, znao sam da će i moja ćerka jednog dana ići na koledž. Kada mi se rodio unuk, prvo sam mu finansijski obezbedio četiri godine školovanja na koledžu. To postaje nešto što se podrazumeva: mi pretpostavljamo da će naši potomci ići našim stopama. Mislim da je to lek za siromaštvo.

Mnogi ljudi rođeni u siromaštvu to prihvataju kao činjenicu. Na primer, jednom sam pričao s čovekom čiji je sin išao u školu s mojom ćerkom. Rekao sam: „Naravno, vaš sin će upisati koledž.” On mi je odgovorio: „Ništa on neće upisati. To je preskupo.” Kazao sam mu: „Nije ni izbliza tako skupo kao neznanje.”

Deci je često potrebno samo malo ohrabrenja. Možda su odrastali u porodicama u kojima su im stalno ponavljali da oni nisu spremni za život, stoga nisu ni svesni svog potencijala.

Dva načina učenja

Stičemo znanja na dva načina: od ljudi i iz knjiga. Ako ne slušamo druge, nemamo velike šanse da napredujemo u životu. Prihvatamo neke stvari kao sudbinu, čak i kada možemo da ih promenimo. Ali čitanje i komunikacija s ljudima ostavljaju trag na nama.

Mnogo čitam. Ponekad izaberete ideju, nešto što poželite da pribeležite, ili vas jedna knjiga uputi na drugu. Zapišete sebi podsetnik da nabavite tu drugu knjigu kako biste videli šta je pisac prve naučio iz nje. Obrazovanje je celoživotni proces. Hiljadu puta sam ponovio mojim učenicima: „Gledajte na obrazovanje kao na most. Most koji će vas odvesti s mesta na kojem se nalazite do mesta na kojem želite da budete.” Deluje jednostavno, ali ipak su vam potrebna sredstva da biste došli do toga. Ako prihvatite svoju situaciju, da ste rođeni u siromaštvu, da su vam roditelji siromašni, da ne znaju za drugo osim za oskudicu, pomirićete se s takvom sudbinom.

Primetio sam da većina ljudi večitio smišlja izgovore: „Moji roditelji me nisu poslali u pravu školu; porezi su mi previsoki; nemam mogućnosti.” Objavio sam knjižicu pod naslovom *Vaša najveća moć: Izbor je na vama* od Dž. Martina Koha, psihologa s

kojim je sarađivao predsednik našeg upravnog odbora gospodin V. Klement Stoun. Prodata je u više od milion primeraka. Ima samo devedeset šest strana, ali objašnjava našu moć izbora. Najveću moć koja nam je data.

Koncept „dve koverta” ilustruje princip izbora. Napoleon Hil je o tome govorio u radio-programu 1995. Rekao je da u trenutku rođenja, svako od nas nosi sa sobom ekvivalent dve zapečaćene koverta. U jednoj je spisak bogatstva u kojem možemo uživati ako preuzmemo kontrolu nad svojim umom i upotrebimo ga da bismo dobili ono što želimo u životu. U drugoj se nalazi spisak načina na koje će nas priroda kazniti ako ne prepoznamo i ne iskoristimo moći sopstvenog uma.

Jutros ste ustali i odlučili da čitate ovu knjigu. Mogli ste da odete u lov, ili da se drogirate, ili da gledate sapunice. Mi posedujemo sposobnost da pravimo takve izbore. A naši izbori postaju navike. Životne navike nas određuju – ko smo, da li smo dobri ili loši. Naši umovi prihvataju pozitivne informacije isto kao i negativne. I postajemo misao kojoj se najviše predajemo.

Rane godine

Rođen sam 1941. kao sin rudara uglja, koji je rođen 1917. On se oženio mojom mamom, koju su dva meseca delila od navršenih četrnaest godina (tada su se, u potrazi za boljim životom, devojke često udavale vrlo mlade). Mama je bila iz porodice sa šesnaestoro dece, i svi su doživeli zrele godine, a neki od njih, uključujući i moju mamu, doživeli su i duboku starost od preko devedeset godina. Oba moja roditelja završila su sedam razreda škole. Majka mi je pričala da je čak i učitelj tada imao samo sedmogodišnje obrazovanje. Moj najstariji brat se rodio kad je mama imala šesnaest godina, a do svoje dvadeset druge rodila je još četiri sina. Ćerku je dobila s dvadeset sedam godina.

Moji roditelji su preživeli i Veliku depresiju, ali moj otac nikad nije bio bez posla, niti je tražio pomoć države, čak ni tokom nekoliko meseci posle nesreće opasne po život koja se dogodila kada je radio u podzemnom rudniku. Odron stene mu je povredio kičmu i nije mogao da hoda bez štaka. Rudari su tada zarađivali šest dolara

NAPOLEON HIL MOJ MENTOR

dnevno. Osiguranje radnika u slučaju povrede iznosilo je petnaest dolara nedeljno. Umesto da zatraži isplatu osiguranja, on je vozio kamione s ugljem za pet dolara dnevno dok se nije dovoljno oporavio da može da se vrati na svoj posao u rudniku.

Sećam se, bio sam mali, kako je mama pratila tatu do kamiona, on je hodao na štakama, a ona mu je pomagala da se popne u kabinu. Potom bi mu dodala štake i ručak koji mu je spakovala. (Tada mi nije palo na pamet da ga pitam kako je uspevao da ode do toaleta tokom radnog dana.) Za njega je bila stvar ponosa da se oslanja isključivo na sopstveni rad i sam izdržava ženu i decu.

Roditelji su me učili o radu. Mama mi je hiljadu puta ponovila: „Od teškog rada još niko nije umro.” Bila je puna mudrosti poput: „Ne možeš trošiti novac koji nemaš”, „Ne dozvoli da ti malo novca probuši džep”, „Za vožnju vozom neophodan je novac”, i mnoge druge izreke kako bi nas zadržala na pravom putu. Govorila je: „Ne smeš tračiti novac. Tvoj tata puze po toj staroj rupi i nikad se ne zna kad će se povrediti ili čak poginuti.” Pamtim i njene reči poput: „Ako kažeš ljudima da ćeš nešto uraditi, potrudi se da to i uradiš.” Ako biste bili kažnjeni prutom u školi, po dolasku kući ponovo bi radio prut, jer su vaši roditelji znali da je učitelj u pravu.

Voleo sam da čitam, naročito biografije. Kada sam bio u osmom razredu, imali smo bibliotekarku, gospođicu Bar, koja je knjige štitiла svojim životom. Nije nam dopuštala da odjednom uzmemo više od jedne. Jedna knjiga je i mogla biti dovoljna, osim vikendom ili kad škola nije radila zbog vremenskih neprilika, ali uspeo sam da rešim taj problem. Sećam se toga kao da je bilo juče, a ne pre šezdeset pet godina. U biblioteci su tada radile i bliznakinje, u različitim smenama. Bile su starije od mene. Nisam mogao da ih razlikujem, ali obe su bile prelepe. Bio sam zaljubljen u njih, ali to je bila neuzvraćena ljubav. U svakom slučaju, ja bih došao i uzeo jednu knjigu. Stavio bih je u svoj ormarić, a potom se na pauzi između časova vratio i uzeo još jednu kad bi druga bliznakinja bila u smeni. Bio je to sjajan plan.

I dalje pamtim reči moje mame: „Života mi, ti ćeš oslepeti od tolikog čitanja.” Spustio bih knjigu na minut-dva, a onda bih je ponovo uzeo. Prosto nisam mogao da se odvojim od knjiga. Zato nije ni čudno što i sada podržavam čitanje, što sam dosad poklonio na hiljade

knjiga i nastavljam to da činim. Jednog dana bio sam u poseti majci, tad je bila u kasnim osamdesetim, ili možda ranim devedesetim, rekla mi je: „Done, stalno slušam o knjigama koje poklanjaš deci. Šta misliš, da li ih čitaju?” Odgovorio sam joj: „Mama, nadam se da ih ti klinci čitaju, jer ih je ovaj klinac čitao i njemu su promenile život.”

Da, nema veće vrednosti od pročitanih knjiga i nadahnuća koje bude u nama.

Posao s finansijama

Kada sam imao dvadeset jednu godinu, prihvatio sam posao u *Agenciji za potrošačko finansiranje* za minimalnu satnicu od 1,15 dolara i bio sam srećan. Imao sam svoju vizitkartu na kojoj je pisalo „asistent menadžera”, ali zapravo sam išao naokolo i uterivao dugove. Došao bih u kancelariju i dobio gomilu od dvadeset ili više dosijea s podacima ljudi: imenima, adresama, radnim mestima, planovima otplate, ulozima (ako ih je bilo), iznosima dugova i potpisnicima zajmova.

Već sam bio uronjen u knjige i kasete, u to vreme su se slušale kasete. Osim čestih stajališta, po ceo dan sam provodio u kolima. Čitao sam knjige velikana samopomoći – Napoleona Hila, Ziga Ziglara, Denisa Vejtlija, Eda Formana i drugih. Iako sam zarađivao dolar i petnaest centi na sat, plus 60 centi za prekovremene sate, nikad se nisam žalio. Bio sam srećan jer sam se hranio edukativnim materijalima, za koje sam bio uveren da će me daleko odvesti.

Za korišćenje kola bio sam plaćen 0,75 dolara po milji. Fil, moja žena, pakovala mi je sendviče, najčešće s puterom od kikirikija i džemom, ili parizerom. Za mene je to bila poslastica i radovao sam se pauzi na kojoj bih se uz jelo počastio *pepsijem* ili drugim pićem. Novac sam ulagao u kasete i knjige, i ubrzo sam saznao da je Napoleon Hil rođen u Vajz Kauntiju, koji je bio i naš dom. On mi je bio miljenik jer mi se činilo da su svi drugi učili od njega.

Ne samo da sam čitao Hilove knjige i slušao njegov glas već sam se trudio da pronađem literaturu koju je on koristio, naročito autore koje je citirao, poput Orisona Svita Mardena, Samjuela Smajlsa, Elberta Habarda, Džona Djuija, Ele Viler Vilkoks, Vilijama Džejmsa, Džejmsa Alena i Ralfa Volda Emersona (Hil je Emersonov esej

NAPOLEON HIL MOJ MENTOR

Kompenzacija koristio kao materijal za svoja dela i predavanja). Još imam primerak Djuijeve knjige *Kako razmišljamo*, objavljene 1910.

Poput Hila, i Marden je čitao Samjuela Smajlsa. Marden je imao dve diplome, iz medicine i prava, obe s Harvarda. Pisao je knjige poput: *Čelična volja*, *Svaki čovek je kralj* i *Probijanje napred*. On je i jedan od ljudi koji su 1897. osnovali časopis *Uspeh*.

Samjuel Smajls je 1859. napisao knjigu *Samopomoć*. Verujem da je to bila prva knjiga samopomoći. Pisao je o ljudima koji su vežbali istrajnost, poput Džejmsa Vata, koji je usavršio parni motor. Takođe je pisao o Džosaji Vedžvudu, koji je uložio godine rada da bi usavršio čuveni porcelan *vedžvud*.

Poput Hila, Smajls je pisao o ljudima koji prevazilaze razne prepreke, ali dok je Smajls jednostavno uzimao priče iz novina i drugih izvora i predstavljao ih svojim rečima, Hil je išao i lično razgovarao s tim ljudima. Hil se sastao s preko pet stotina ljudi, i mislim da ga to čini posebnim. Tako me je interesovanje za rad Napoleona Hila i načine ostvarenja uspeha vodilo kroz čitavu moju karijeru.

U agenciji za finansiranje potrošača dobio sam najbolju obuku na svetu, jer sam naučio šta *ne* treba raditi. Ljudi su govorili: „Novac ćemo koristiti za hranu, odeću i krov nad glavom kako bismo imali dobar život.” Nije da oni nisu privređivali, jednostavno nisu umeli da raspolazu novcem. Niko od njih nije planirao neuspeh, oni su neuspešno planirali.

Moj otac nikad nije imao problema s dugovima. Izgradio je lepu kuću od cigle koju je platio 4.000 dolara, i to je najviše novca što je ikad pozajmio u životu. Nije verovao u kupovinu stvari na kredit. Vodio je računa o našem novcu. Ali je u isto vreme pomagao i crkvi i drugim ljudima. Mnogo sam naučio od njega.

Moja karijera je počela sa željom da zaradim novac jer je moj otac radio u dubinama rudnika, a to je izuzetno opasan posao. Osim svodova koji se ruše i teške mašinerije, rudari su često obolevali od teških bolesti zvanih „crna pluća”, do kojih dolazi usled udisanja ugljene prašine. U to vreme životni vek rudara bio je oko dvadeset godina kraći od života pripadnika bilo koje druge profesije.

Moji roditelji su nam obezbeđivali hranu, odeću i krov nad glavom, ali sve je to bilo uz mnogo muke i odricanja. Često kad sam kao dete tražio novac, čuo bih: „Dušo, ne smemo rasipati novac.